

О. ХЕНРИ

СУЕТА И САМУРИ

Превод от английски: Людмила Левкова, 1997

chitanka.info

Когато Брейди Хлапето бе прикован до стената от синкавочерните очи на Моли Маккийвър, той се оттегли от бандата „Кюнец“. Толкова по въпроса за убедителността на девичия поглед и непоклатимата вяност.

Бандата „Кюнец“ бе заимствала името си от един участък на града, наречен „Бурия“ — близко и естествено разширение на познатия квартал, известен с името „Адската кухня“. Този отрязък от града върви по протежение на Единайсто и Дванайсто Авеню край реката и води до рязък и потънал в сажди кривол около малък самотен парк „ДеУит Клинтън“. А сега си дайте сметка, че един кюнец е важен фактор във всяка кухня и положението се изяснява, защото готвачите в „Адската кухня“ са много, но първокласните майстори са в бандата „Кюнец“.

Членовете на това нерегистрирано, но добре известно братство привидно прекарваха времето си по уличните ъгли, подредени като лилии в оранжерия, с пили за нокти и джобни ножчета в ръце. Така изложени, като гаранция за добра воля, в очите на случайния наблюдател те водеха безобиден разговор с около двеста думи, толкова невинен и незначителен, колкото всеки друг, който би могъл да се чуе в клубовете през седем преки в източна посока.

Но независимо от това как изглеждаха, „кюнците“ не бяха просто украшения на уличния ъгъл, отдадени на позиране и правене на маникюр. Тяхното сериозно занимание бе да разделят гражданите от техните монети и скъпоценности. Това се постигаше, за предпочитане, посредством странни и необикновени трикове, без шум и кръвопролитие. Но когато гражданинът, почетен с тяхното внимание, отказваше елегантно да се лиши от своята собственост, неговите възражения в крайна сметка се отразяваха в регистъра на някой полицейски участък или болница.

Полицията подходеше към бандата на „кюнците“ с несекваща подозрителност и уважение. Тъй както звучните трели на славея се чуват и в най-плътните сенки, така и в най-тъмните и скрити обиталища на „кюнците“ свирката за резервите пронизваше глухотата на нощта. Появеше ли се дим в „Кюнеца“, мъжете в сини униформи бяха наясно, че в „Адската кухня“ се разгаря пожар.

Брейди Хлапето обеща на Моли да бъде добър. А той беше най-суетният, най-силният, най-ловкият, най-успяващият съзаклятник в

това тайно общество. Затова момчетата съжаляваха, че трябва да се разделят с него.

Въпреки това те се примириха с ролята на безропотни свидетели на падението му, изразено в отдаване на праведен живот. Когато някой решише да постъпи така както го съветваше, момичето му, според неписаните закони на Кухнята това не се считаше нито за липса на мъжественост, нито за грешка. Вярно, можеш да ѝ насиниш окото от любов, ако искаш, но винаги се смята, че е за добро да изпълниш онова, което е пожелала от теб дамата на сърцето ти.

— Хайде, спри кранчето — каза ѝ Хлапето една вечер, когато, обляна в сълзи, Моли го умоляваше да промени начина си на живот. — Ще напусна бандата. Ще заживеем като обикновените хора. Казвам ти, Мол, ще си намеря работа и след година ще сключим брак. Ще го направя заради теб. Ще си вземем апартамент, шевна машина, фикус и ще заживеем честно.

— О, Хлапе — въздъхна Моли и бръсна с кърпичката си някакви пращинки от рамото му. — По-добре да чуя от теб това, отколкото че цял Ню Йорк ти принадлежи. Толкова малко ни трябва, за да бъдем щастливи!

Хлапето сведе поглед към безупречните си маншети и лачените си обувки подозрително меланхолично.

— Ще бъде жалко заради дрипите — рече той. — Винаги съм си падал по готините дрехи и щом съм имал възможност, съм се контил. Знаещ, че не понасям евтините боклуци, Мол. Този костюм ми струваше шейсет и пет. Всичко в облеклото трябва да бъде шик, иначе не става, ако питаш мен. А работя ли, няма да имам да давам толкова на дребния човечец с големите ножици.

— Няма значение, Хлапе. В син пуловер ще ми харесваш толкова, колкото и в червен автомобил.

Преди Хлапето да порасне достатъчно, за да съсипе баща си, той бе принуден да овладее занаята на водопроводчика. И сега се върна към тази почтена и полезна професия. Но се хвана на работа като помощник, а не като майстор. А последният е този, който носи диаманти, големи колкото зърно от градушка и гледа с презрение мраморните колони в представителното имение на сенатор Кларк.

Осем месеца минаха гладко и безметежно, все едно че ги бяха изпуснали в театралната програма. Хлапето си работеше по тръбите и

спойките без каквито и да било признаци за връщане към миналото. Бандата на „кюнците“ продължаваше с грабежите по магистралите, пукаше главите на полицаите, причакваше окъснели пътници, изобретяваше нови методи за мирно плячкосване, копираше кройките на дрехите и вратовръзките, които можеха да се видят по Пето Авеню и определяше поведението си според собствения си, несъобразен със закона личен правен кодекс. Но Хлапето оставаше непоклатимо верен на своята Моли, въпреки че ръцете му отдавна вече не бяха с поддържан маникюр и му трябваша поне петнайсетина минути, за да завърже своята широка лилава вратовръзка така, че да не се вижда колко е протрита.

Един ден той отнесе в къщата на Моли загадъчен пакет.

— Отвори го, Мол! — каза ѝ той с обичайния си уж невъзмутим, но скрито горделив тон. — За теб е.

Нетърпеливите пръсти на Моли разкъсаха опаковката. В следващия миг тя извика и тутакси в стаята се втурнаха ято дребни наследници на фамилията Маккийвър, както и Мама Маккийвър, подгизнала от миене на съдове, но безспорна роднина на някогашната госпожа Ева.

Моли отново изписка и нещо тъмно, дълго и гъвкаво обви врата ѝ като анаконда.

— Руски самури — обяви гордо Хлапето, като се наслаждаваше на гледката, която представляваше заоблената страна на Моли, притисната до кожената яка. — Истински. В Русия не отглеждат нищо, което да е прекалено хубаво за теб, Мол.

Моли мушна ръце в маншона, подмина върволицата невръстни зрители и се понесе към огледалото. Съвет за рубриката „Как да стана красива“: Ако искате да имате искрящи очи, румени страни и омайна усмивка, вие се нуждаете от комплект руски самурени кожи. Опитайте.

Когато останаха сами, Моли си даде сметка за наличието на леден къс здрав разум, понесен от могъщия прилив на нейното щастие.

— Бива си те, Хлапе — призна тя с благодарност. — Никога досега не съм имала кожи. Но руските самури не са ли прекалено скъпи? Май съм чувала, че струват маса пари.

— Някога да съм те занимавал с пазарлъци, Мол? — попита Хлапето с ненакърнимо достойнство. — Да си ме видяла да спирам на щанда с дреболиите или да заничам в прозорците на „Домашни

потреби“? Сметни за този шал 250 долара и за маншона още 175 и няма да допуснеш моята грешка за цената на руските самури. Аз съм за изисканите неща. Мол, стоят ти екстра!

Моли притисна възторжено самуриците към гърдите си. А после усмивката ѝ постепенно угасна. Тя погледна тъжно и настоятелно Хлапето право в очите.

Той знаеше какво означава всяко нейно изражение и се засмя, леко поруменял, след което отсече с ласкава безцеремонност:

— Я престани! Казах ти, че приключих с това. Купил съм ги и съм ги платил както си му е редът, със собствени пари.

— От парите, които си спечелил ли, Хлапе?

— И още как. Спестявах.

— Чакай да видим... Значи спестил си 425 долара за осем месеца, тъй ли, Хлапе?

— О, стига! — рече той с известно раздражение. — Имах малко пари преди да започна работа. Да не мислиш, че съм ги задигнал? Казах ти, край, зарязах стария занаят. Стоката е платена честно. Хайде, сложи си ги и да излезем на разходка.

Моли потисна съмненията си, може би защото самуриците действат успокояващо. Гордо изправена до Хлапето, тя пристъпваше по улиците като кралица. В този беден район досега никой не беше виждал руски самурени кожи. Мълвата се разнесе бързо и вратите и прозорците разцъфнаха с глави, изгарящи от нетърпение да видят шикозните кожи, които Брейди Хлапето бе подарил на своето момиче. По цялата улица се носеха „охкания“ и „ахкания“, а обявената невероятна сума, платена за тях, се предаваше от уста на уста и непрестанно набъбваше. От дясната страна на Моли напето вървеше Хлапето с осанката на принц. Трудът не беше потиснал любовта му към разкоша и парадността, нито страстта му към скъпото и оригиналното. На един ъгъл срещнаха група от бандата на „кюнците“, която се шляеше наоколо. Видът на момчетата беше безукорен. Те повдигнаха шапки за поздрав към момичето на Хлапето и продължиха да си бърбят спокойно и приглушено.

Три пресечки зад предизвикващата всеобщо възхищение двойка вървеше детектив Рансъм от Управлението на полицията. Рансъм беше единственият детектив от силите на реда, който можеше да обикаля района на „кюнците“ и да се чувства в безопасност. Той беше почтен,

не се страхуваше и извършваше своите посещения с нагласата, че тамошните обитатели са човешки същества. Много от местните го харесваха и от време на време някой му пускаше полезна за разследването му информация.

— Какво е това вълнение надолу по улицата? — попита Рансъм едно бледо момче в червен пуловер.

— Брейди Хлапето е накичил мацето си с някакви кожи и всички са наизскачали да ги зяпат — отвърна младежът.

— Викат, че платил за тях 900 долара. Верно са шик, тъй че може и да е истина.

— Разбрах, че Брейди се е върнал към предишния си занаят и работи от близо година — рече детективът. — Вече не движи с бандата, нали?

— Работи си, факт — отвърна червеният пуловер, — но... ей, приятел, ти да имаш представа как са цените в този бранш? Заплатата на един водопроводчик трудно се връзва с кожите, с които се е наконтило гаджето на Хлапето.

Рансъм настигна вървящата пред него двойка по една пуста улица близо до речния бряг. Застана зад гърба им и докосна ръката на Хлапето.

— Може ли за момент, Брейди — изрече той без да повишава глас. Очите му за миг се спряха на дългия шал, заметнат елегантно през лявото рамо на Моли. Хлапето, с някогашната гримаса на неприязън към полицията, се дръпна леко встрани заедно с детектива. — Ти ходи ли вчера у госпожа Хеткоут на Седма западна улица да оправяш някаква течаща тръба? — попита Рансъм.

— Ходих — отвърна Хлапето. — И какво от това?

— Горедолу по същото време е изчезнал комплектът от руски самури, собственост на госпожата. Описанието им отговаря на тези, които в момента носи младата дама.

— Дда ти... му се невиди! — възкликна гневно Хлапето. — Знаеш, че вече не се занимавам с това, Рансъм. Купих тия самури вчера от...

И внезапно млъкна.

— Зная, че напоследък работиш почтено — каза Рансъм. — Ще ти предоставя всички възможности. Ще дойда с теб до магазина, от който си купил кожите, и ще проуча въпроса. Дамата може да си ги

носи и да върви с нас. По този начин никой няма да е оцетен. Така е честно, Брейди.

— Хайде тогава — съгласи се ядно Хлапето. После внезапно спря на средата на крачката си и погледна със странна усмивка разстроеното и тревожно лице на Моли.

— Няма смисъл — рече мрачно. — Това са самурите на Хеткоут. Ще трябва да ги смъкнеш, Моли, но и милион да струваха, пак нямаше да са достатъчно хубави за теб.

С измъчено изражение Моли се вкопчи в ръката на Хлапето.

— О, Хлапе, ти ми разби сърцето! — изплака тя. — Бях толкова горда с теб... а сега ще те затворят... и какво ще стане с нашето щастие?

— Иди си вкъщи — нареди й Хлапето гневно. — Хайде, Рансъм... Взимай кожата! Да се махаме оттук. Чакай малко... искаше ми се да... не, да ме... ако го направя... хайде, изчезвай, Мол... Готов съм, Рансъм.

Изад ъгъла на една дъскорезница изникна полицай Коен, тръгнал на своя обход покрай реката. Детективът му направи знак да се приближи за съдействие. Коен се присъедини към групата и Рансъм обясни случая.

— Тъй — рече Коен, — чух за самур, дете бил откраднат. Значи, казваш, са това?

Полицай Коен хвана края на шала, който доскоро принадлежеше на Моли, и го огледа внимателно.

— Някога — рече — продавах кожи на Шесто Авеню. Да, това самур. Идва от Аляска. Шал струва 12 долара, а маншон...

Прассс! Хлапето стовари мощна длан върху устата на полицая. Коен залитна и се олюля. Моли изпищя.

Детективът се хвърли върху Брейди и с помощта на Коен щракна белезниците около китките му.

— Шал струва 12 долара, а маншон — 9 — продължи да настоява полицаят. — Какви са тези приказки за самур на цена 1000 долара?

Хлапето седна на един куп дъски и лицето му стана тъмночервено.

— Прав си, Соломонски! — обяви той злобно. — Платих общо 21.5 долара за комплекта. Предпочитах да ми лепнете шест месеца,

вместо да го призная. Аз, изисканият тип, дето никога няма да спре поглед на нещо евтино! Аз съм един най-обикновен измамник. Мол... заплатата ми отникъде не се връзваше с руските самури.

Моли се хвърли на врата му.

— Какво ме интересуват всичките самури и пари на света? — извика тя. — Аз си искам моето момче. О, ти, скъпи мой, задръстен, шантав глупчо!

— Шмъкни му тия белезници — каза Коен на детектива. — Преди да тръгна от участък, приштияга рапорт, че дама намерила свои самури... Вишели в неин гардероб. Млади момко, прощавам ти удар в мое лице... само тожи път.

Рансъм подаде кожата на Моли. Очите й, вперени в Хлапето, сияеха. Тя се загърна с шала и праметна края му през лявото си рамо. Стори го с грация, достойна за графиня.

— Двойка млад глупаф — измърмори полицаи Коен към Рансъм. — Хайде да вървим.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.